

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 22Csp/106/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124377830
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2025:6124377830.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v právnej veci žalobkyne: Home Credit Slovakia, a. s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zast.: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, proti žalovanému: A. B., nar: 13.5.1987, C. X, XXX XX D., o zaplatenie 13.031,30 eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Konanie sčasti, a to ohľadne 445 eur s príslušenstvom, z a s t a v u j e .

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi 4.049,12 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,25 % eur ročne zo sumy 4.049,12 eur od 16.07.2025 do zaplatenia, všetko v pravidelných splátkach vo výške 100 eur mesačne splatných vždy do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca počnúc právoplatnosťou tohto rozhodnutia s tým, že omeškanie čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

III. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

IV. Žalobkyňa je p o v i n n á zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 31 % trov s tým, že o výške náhrady rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Dňa 13.09.2024 žalobkyňa podala na Okresný súd Banská Bystrica ako súd kauzálny príslušný na konanie podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej už len „Zákon o upomínacom konaní“ a „upomínací súd“) návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým žiadala, aby upomínací súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej 13.031,30 eur, zmluvné úroky 779,42 eur a úroky z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 13.031,30 eur od 08.08.2024 do zaplatenia, a náhradu trov konania.

2. Žalobu zástupca žalobkyne odôvodnil tak, že dňa 18.03.2023 žalobkyňa ako veriteľ uzatvorila so žalovaným ako dlžníkom, spotrebiteľom, Úverovú zmluvu č. 130303832, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú úverové zmluvné podmienky žalobkyne. Predmetom úverovej zmluvy bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru žalobkyňou žalovanému vo výške 13.860 eur. Žalovaný sa v zmluve zaviazal zaplatiť žalobkyňi 96 pravidelných mesačných splátok po 271,39 eur. Žalovaný sa dostal do omeškania s plnením zmluvných povinností, keď pravidelné mesačné splátky úveru riadne a včas nesplácal. Výzvou zo dňa 17.06.2024 žalobkyňa vyzvala žalovaného na úhradu omeškaných splátok a upozornila ho na možnosť uplatnenia práva veriteľa na predčasné zosplatenie celého úveru naraz v lehote nie kratšej ako 15 dní. Žalovaný v tejto lehote napriek výzve dlžné splátky nezaplatil. Žalobkyňa tak pre omeškanie s úhradou splátky splatnej dňa 15.04.2024 listom zo dňa 23.07.2024 pristúpila k vyhláseniu predčasnej splatnosti celého úveru. Nakoľko žalovaný svoje povinnosti nesplnil v lehote

15 dní poskytnutej mu žalobkyňou na zaplatenie celého úveru naraz, žalobkyňa žalobou požaduje aj zákonné úroky z omeškania podľa sadzby platnej k prvému dňu omeškania, t. j. ku dňu 08.08.2024. Ku dňu podania žaloby žalovaný zaplatil celkom 2.833,41 eur. Ako to vyplýva z priloženého prehľadu čerpania splátok a úhrad žalobkyňa ku dňu podania žaloby eviduje voči žalovanému dlh vo výške 13.810 eur, pozostávajúci z istiny vo výške 236,77 eur (istina 11. - 14. splátky), úrokov vo výške 779,42 eur (úroky 11. - 14. splátky) a predčasne zosplatenú len istinu splátok vo výške 12.794,53 eur (15. - 96. splátka). Pred uzavretím zmluvy o úvere žalobkyňa posúdila s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného úver splácať v súlade s ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.. Dôsledným zisťovaním kreditného skóre žalovaného, ktoré žalobkyňa zaisťuje oddelenie úverových rizík, bola posúdená príjmová a výdavková stránka žalovaného. Boli preskúmané informácie o premenných hodnotách žalovaného, ako jeho vek, vzdelanie, zdroj príjmov, rodinný stav, počet detí, spôsob bývania, a pod. Posúdenie bonity žalovaného na základe uvedených parametrov vykonal automatizovaný systém s výsledkom, ktorý predstavuje limit najvyššej mesačnej splátky. Pokiaľ vzniknú pochybnosti o pravosti tvrdení spotrebiteľa, žalobkyňa vždy pristupuje k žiadosti o predloženie potvrdenia o výške príjmu a výpisu z bankového účtu. Existenciu prípadných ďalších pochybností žalobkyňa minimalizuje kontrolou spotrebiteľa v externých registroch, a to Sociálnej poisťovni a úverových registroch NRKI.

3. Spolu so žalobou zástupca žalobkyne predložil upomínaciemu súdu zmluvu o úvere, úverové zmluvné podmienky platné od 01.06.2022, internú špecifikáciu posúdenia schopnosti žalovaného úver splácať, výpis z úverového registra, výpis čerpania splátok a úhrad, listinu „Výzva na zaplatenie dlžnej sumy“, zo dňa 17.06.2024 spolu s poštovým podacím hárkom, „Výzva k splateniu celého úveru“ zo dňa 23.07.2024 spolu s poštovým podacím hárkom, predžalobnú výzvu zo dňa 09.08.2024 spolu s poštovým podacím hárkom.

4. Dňa 02.10.2024 upomínací súd vydal vo veci platobný rozkaz sp. zn. 7Up/1571/2024, ktorým žalovanému uložil povinnosti v súlade so žalobou žiadosťou. Proti tomuto platobnému rozkazu podal včas žalovaný odpor. Odpor odôvodnil tak, že výška úrokov dojednaná v zmluve o úvere, ktorú považuje za zmluvu spotrebiteľskú, je neprimerane vysoká, odporujúca dobrým mravom. Preto dojednanie o výške úrokov v zmluve o úvere je potrebné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka považovať za absolútne neplatné. Neprimeraná, a preto dobrým mravom odporujúca, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvykle určenú najmä s prihliadnutím na najvyššie úrokové sadzby uplatňované bankami pri poskytovaní obdobných úverov. Podľa údajov na internetovej stránke NBS úrokové sadzby pri obdobnom spotrebiteľskom úvere so splatnosťou nad 5 rokov v mesiaci 03/2023 boli vo výške 4,51 % ročne. Úroková sadzba dohodnutá v prejednávanej veci vo výške 17,88 % ročne tak štvornásobne prevyšuje sadzbu úrokov poskytovaných bankami v dobe jej dojednania. Namietol, že zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti, ktoré vyžadovalo ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., bez ich bližšej špecifikácie. Preto v zmysle ust. § 11 ods. 1 je predmetný úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej tiež, že žalobkyňa napriek tvrdeniu, že pred uzavretím zmluvy o úvere posudzovala jeho schopnosť úver splácať s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., nepredložila súdu dôkazy, ktoré by toto tvrdenie preukazovali. Nepredložila súdu dôkaz o tom, že preverila jeho príjem u jeho zamestnávateľa, a tiež, že zohľadnila všetky jeho finančné záväzky a životné náklady. Preto podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. žalobkyňa nebola oprávnená žiadať ho o zaplatenie celého úveru naraz, a úver je aj z tohto dôvodu potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Neplatnosť predčasného zosplatenia celého úveru odôvodnil tiež tým, že dojednanie úverových podmienok, na základe ktorých žalobkyňa pristúpila k predčasnému zosplateniu celého úveru (§ 2 písm. a) Hlavy 6 s názvom „Ukončenie zmluvy“), je pre rozpor s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka neplatné. Chýba v ňom právna úprava, ktorý by žalobkyňu ukladala povinnosť pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru upozorniť spotrebiteľa v zmysle tohto ustanovenia. Preto ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, čo vyplýva z rozhodnutia NBS č. k. NBS1-000-006-680 zo dňa 12.06.2017, na základe ktorého bola žalobkyňa, ktorá identické dojednanie uplatnila v mnohých ďalších spotrebiteľských zmluvách, uložená pokuta vo výške 15.000 eur. Podľa tohto rozhodnutia orgánu dohľadu zmluvné podmienky, ktoré priznávajú účastníkovi konania nárok na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka v rozpore s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Navrhol, aby po zrušení platobného rozkazu ho súd zaviazal na zaplatenie iba dlžnej istiny (bez úrokov a poplatkov), pozostávajúcej iba zo splatných omeškaných splátok (vzhľadom na neplatné zosplatenie celého úveru), a žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

5. Zástupca žalobkyne k odporu žalovaného v písomnom podaní zo dňa 09.12.2024 doručenom upomínaciemu súdu vyjadril nesúhlas s právnym názorom žalovaného o neprimeranosti dojednanej výšky ročnej úrokovej sadzby a jej absolútnej neplatnosti pre rozpor s dobrými mravmi s odôvodnením, že nemá oporu v právnom poriadku SR. Uviedol, že ku dňu uzavretia zmluvy o úvere v prejednávanej veci (18.03.2023) výšku odplaty za spotrebiteľský úver upravovali ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 2 a 4 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.. Vychádzajúc z týchto ustanovení maximálna výška odplaty za spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmluvy uzavretej v danej dobe so zmluvnou splatnosťou nad 5 rokov predstavovala 20,04 %. Táto hodnota v prejednávanej veci, v ktorej ročná úroková sadzba bola dojednaná vo výške 17,88 % ročne a RPMN predstavovala hodnotu 19,5 %, nebola prekročená. Nesúhlasil tiež s tvrdením žalovaného o nepreukázaní splnenia povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., t. j. o nepreskúmaní schopnosti žalovaného úver splácať s odbornou starostlivosťou. Uviedol, že úver bol žalovanému poskytnutý na refinancovanie jeho existujúcich záväzkov špecifikovaných v Prílohe č. 1 zmluvy o úvere, ktorú spolu s podaním predložil. Išlo teda o tzv. refinancovaný úver v zmysle § 7 ods. 24 zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré v prípade refinancovaného úveru nevyžaduje rovnakú mieru starostlivosti veriteľa pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa úver splácať, ako v prípade iných typov spotrebiteľských úverov, a podľa ktorého ust. § 7 ods. 19 až 23 zákona č. 129/2010 Z. z. sa na refinancované úvery neuplatňujú. Napriek tomu však žalobkyňa v prejednávanej veci vykonala potrebné predikcie a prepočty, schopnosť žalovaného úver splácať preskúmala s odbornou starostlivosťou. Mala k dispozícii údaje o výške príjmu žalovaného, jeho rodinnom stave, výdavkoch, ako aj o jeho finančných záväzkoch znižujúcich jeho príjem lustráciami v úverových registroch. Výšku príjmu žalovaného 950 eur mesačne žalobkyňa mala overenú v registri sociálnej poisťovne a výplatnými páskami žalovaného za tri mesiace predchádzajúce uzavretiu zmluvy o úvere, ktoré rovnako pripojil k podaniu. Náklady na zabezpečenie základných životných potrieb žalobkyňa zohľadnila vo výške životného minima na žalovaného 234,42 eur, nakoľko mala overené, že žalovaný nemal vyživovaciu povinnosť k žiadnym nezaopatreným deťom. Výška splátok úverov nezahrnutých do konsolidácie predstavovala u úverov poskytnutých žalobkyňou 174,90 eur mesačne, a u úverov od iných poskytovateľov 319 eur mesačne. Vankúš, predstavujúci hodnotu ukazovateľa schopnosti žalovaného úver splácať podľa ust. § 2 ods. 5 a 6 Opatrenia NBS č. 10/2017 tak bol vypočítaný na sumu 214,70 eur. Pri zvýšení nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb o 20 % (stress buffer), t. j. o 46,90 eur (20 % zo sumy 234,42 eur) a výške splátky predmetného úveru 271,39 eur mesačne tak zostávala suma 7,69 eur (950 eur – 234,42 eur – 0 eur – 174,90 eur – 0 eur – 214,70 eur – 46,90 eur = 7,69 eur). Vo vzťahu k žalovaným namietanej neplatnosti predčasného zosplatnenia celého úveru uviedol, že povinnosť upozorniť spotrebiteľa na možnosť predčasného zosplatnenia úveru vyplýva priamo z ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a nie je potrebné, aby zmluva o úvere, resp. všeobecné zmluvné podmienky, obsahovali túto právnu povinnosť veriteľa. Túto povinnosť si žalobkyňa riadne splnila. Z predloženého výpisu čerpania splátok a úhrad vyplýva, že k okamihu predčasného zosplatnenia celého úveru žalovaný bol v omeškaní viac ako tri mesiace s 10. splátkou splatnou dňa 15.03.2024, pričom výzvou zo dňa 17.06.2024, doručenou žalovanému dňa 21.06.2024, bol žalovaný žalobkyňou riadne upozornený na možnosť zosplatnenia celého úveru, a to v lehote nie kratšej ako 15 dní pre jeho realizovaním. Výzva na splatenie celého úveru naraz zo dňa 23.07.2024 bola žalovanému doručená dňa 26.07.2024.

6. Dňa 12.12.2024 upomínací súd postúpil vec podľa § 10 ods. 3 v spojení s § 14 ods. 3 Zákona o upomínanom konaní tunajšiemu súdu ako súdu miestne príslušnému podľa Civilného sporového poriadku na ďalšie konanie. Uznesením zo dňa 20.01.2025 tunajší súd podľa § 167 ods. 4 Civilného sporového poriadku vyzval žalovaného na vyjadrenie k vyjadreniu zástupcu žalobkyne k odporu v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Podaním zo dňa 31.01.2025 žalovaný oznámil, že na podanej obrane v celom rozsahu trvá. Vo vzťahu k neprimeranej výške zmluvných úrokov odporujúcej dobrým mravom poukázal na niektoré rozhodnutia súdov vyššej autority, a to na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 9Co 143/2018 zo dňa 25.04.2019, rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7CoCsp 54/2020 zo dňa 24.06.2021 a sp.zn. 3Co 151/2013 zo dňa 25.09.2013, rozhodnutie NS SR sp.zn. 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009, a ďalšie. Tiež na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2CoCsp 35/2023 zo dňa 23.04.2024, v ktorom poukázal na záver súdu, podľa ktorého ak aj zmluvný údaj o výške odplaty neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu bankami za obdobné spotrebiteľské úvery a táto je v súlade s maximálnou výškou odplaty podľa § 1a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ak jeden zo vstupných údajov, a to napr. úroky, sú v rozpore s dobrými mravmi, nemôže byť takýto neplatný údaj zhojený uvedenou odplatom a súd nemôže priznať úroky z úveru z úrokovej sadzby, ktorá je neplatná. K predčasnému zosplatneniu úveru žalovaný doplnil, že z ust. § 53 ods. 9 Občianskeho

zákonníka je potrebné vyvodiť, že je nedostačujúce, ak veriteľ v upozornení oznámi spotrebiteľovi iba celkovú výšku aktuálneho dlhu. Je potrebné, aby v upozornení veriteľ uviedol aj konkrétnu splátku, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní a jej výšku (rozhodnutie NS SR sp.zn. 5Cdo 2/2023). To je dôležité najmä preto, aby sa spotrebiteľovi poskytla možnosť odvrátenia predčasného zosplatnenia úveru tým, že splátku, s ktorou je v omeškaní, a pre ktorú chce veriteľ celý úver predčasne zosplatiť, zaplatí. Je zrejmé, že výzva žalobkyne zo dňa 17.06.2024 neobsahuje určenie splátky, pre nesplnenie ktorej žalobkyňa upozornila žalovaného na možnosť predčasného zosplatnenia úveru. Rovnako, ani výzva na zaplatenie celého úveru zo dňa 23.07.2024 neobsahuje konkrétnu splátku, pre ktorú žalobkyňa celý úver predčasne zosplatnila. Preto predčasné zosplatnenie úveru nemožno ani z tohto dôvodu považovať za platné. Vo vzťahu k skúmaniu jeho bonity namietol, že z predložených výplatných pásov je zrejmé, že jeho čistý príjem za mesiac 12/2022 bol 923,34 eur, za mesiac 1/2023 bol 948,35 eur, a za mesiac 2/2023 bol 849,38 eur, čo v priemere predstavuje 907,02 eur mesačne, nie 950 eur mesačne. Pri tomto správnom údaji o jeho priemernom čistom mesačnom príjme pri výpočte predloženom žalobkyňou by odpočítaním jeho celkových nákladov od jeho celkového príjmu vyšlo záporné číslo.

7. Súd vec prejednal na pojednávaniach konaných dňa 22.04.2025 a dňa 17.06.2025, v neprítomnosti zástupcu žalobkyne, ktorý bol na oba pojednávania riadne a včas predvolaný. Zástupca žalobkyne svoju neúčast' na pojednávaní konanom dňa 22.04.2025 neospravedlnil, o odročenie pojednávania nepožiadaval. Písomným podaním zo dňa 28.05.2025 požiadaval o ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní konanom dňa 17.06.2025 z dôvodu hospodárnosti konania a vyslovil súhlas s prejednaním veci v jeho neprítomnosti. Podaním súčasne oznámil, že žalovaný ku dňu podania žaloby zaplatil 2.833,41 eur a následne ešte sumu 445 eur, v dôsledku čoho žalovaný ku dňu 28.05.2025 žalobkyňu uhradil celkom 3.278,41 eur. Pripojil prehľad splácania úveru žalovaným. Žalobu sčasti, a to ohľadne 445 eur spolu s príslušenstvom, zobral späť a požiadaval o zastavenie konania v tejto časti. Naďalej trval na zaplatení 12.586,30 eur, úrokov 779,42 eur, a úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne tak, ako to špecifikoval v podaní (čl. 90 spisu). Žalovaný na pojednávaniach trval na svojej obrane, ktorú doplnil o tvrdenia, že z poskytnutého úveru boli refinancované štyri nesplátkové a splátkové úvery. Zvyšok použil pre seba. Ďalej, že v čase uzatvárania zmluvy o úvere mal vyživovaciu povinnosť k jednému dieťaťu, E. B., nar. XX.XX.XXXX. Uviedol, že žalobkyňa zrejme prepočula túto informáciu v telefóne. Bolo to však zrejmé aj z jeho výplatných pásov, ktoré posielal žalobkyňu, ktoré žalobkyňa predložila v spore, a na ktorých je uvádzaný bonus na dieťa. Trval na tvrdení, že podľa týchto výplatných pásov jeho príjem nebol taký, ako tvrdí žalobkyňa. Navyše, už v roku 2023 mal ďalší úver od spoločnosti Ahoj a.s. vo výške 7.000 eur, ktorý v tom čase riadne splácal, ale ktorý je mu už dnes sťahovaný v rámci exekúcie. Má za to, že v tom čase nebol schopný ani predmetný úver splácať. Od novembra minulého roku platí na tri úvery od žalobkyne, o ktorých sa vedú súdne konania, spolu 220 eur mesačne. Rieši to spoločnosť Cost Control s.r.o.. Preto nevie, koľko z tejto sumy ide na splácanie tohto ktorého úveru. Viac nie je schopný platiť. Naďalej síce pracuje v spoločnosti Whirlpool Slovakia, avšak už iba na jednu zmenu. Plánuje sa veľké prepúšťanie, okolo 120 ľudí. Jeho príjem je okolo 900 eur mesačne čistého. Okrem uvedených splátok troch úverov žalobkyňu v sume 220 eur mesačne exekúciou je mu sťahovaných 82 eur mesačne na pôžičku od spoločnosti Ahoj a.s., na mal. dieťa platí 100 eur mesačne, býva u rodičov, ktorým prispieva na stravu sumou 200 eur mesačne.

8. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku žalobca môže vziať žalobu späť.

9. Podľa § 145 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

10. Podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

11. Podľa § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby neprihliada, ak dôjde k späťvzatí žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

12. V prejednávanom spore zástupca žalobkyne zobral žalobu sčasti späť. Žalovaný na pojednávaní konanom dňa 17.06.2025 po oboznámení s týmto úkonom žalobkyne nevyjadril nesúhlas. Preto súd rešpektoval tento dispozitívny úkon žalobkyne so žalobou a konanie sčasti, v ktorej žalobkyňa zobrala žalobu späť, zastavil (Výrok I.). Predmetom konania tak ostal nárok na zaplatenie 12.586,30 eur, úrokov

779,42 eur, a úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 13 031,30 eur od 8.8.2024 do 13.11.2024, úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 12 949,90 eur od 14.11.2024 do 12.12.2024, úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 12 868,50 eur od 13.12.2024 do 14.01.2025, úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 12 787,10 eur od 15.01.2025 do 12.03.2025, úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 12 705,70 eur od 13.03.2025 do 14.04.2025, úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 12 586,30 eur od 15.04.2025 do zaplattenia.

13. Súd vo veci vykonal dokazovanie v celom rozsahu návrhov žalobkyne, ako aj žalovaného. Na pojednávaní konanom dňa 17.06.2025 dokazovanie ukončil a pojednávanie odročil za účelom vyhlásenia rozsudku na deň 15.07.2025. Skutkový stav v prejednávanej veci súd ustálil nasledovne:

14. Žalovaný nepoprel, a súd nemal dôvodné pochybnosti o tvrdení žalobkyne, že dňa 18.03.2023 sporové strany uzavreli zmluvu o úvere evidovanú žalobkyňou pod č. 1303033832, na základe ktorej sa žalobkyňa zaviazala poskytnúť žalovanému účelový úver vo výške 13.860 eur a žalovaný sa zaviazal zaplatiť žalobkyňi 96 mesačných splátok vo výške 271,39 eur (ďalej len „zmluva o úvere“). Tieto skutočnosti preukazuje písomná zmluvná dokumentácia predložená žalobkyňou v spore, a to listiny označené ako „Zmluva o spotrebiteľskom úvere – účelový úver a revolvingový úver“ (čl. 8 – 10 spisu), jej Príloha č. 1 (čl. 49 spisu), „Úverové zmluvné podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. – DUO“ (čl. 12 - 14 spisu, ďalej už len všeobecné zmluvné podmienky“). Podľa týchto zmluvných dokumentov sa jednalo o účelový úver určený sčasti na refinancovanie existujúcich úverov žalovaného špecifikovaných v Prílohe č. 1 zmluvy o úvere s nasledujúcimi parametrami: celková výška úveru 13.860 eur, celková čiastka splatná spotrebiteľom 26.053,44 eur, počet splátok 96, celková výška mesačnej splátky 271,39 eur, ročná úroková sadzba 17,88 % , RPMN 19,5 % , spôsob úhrady bankovým prevodom, splatnosť prvej splátky 24.05.2023, splatnosť nasledujúcich splátok vždy do 15. dňa v kalendárnom mesiaci, úver bez poistenia schopnosti splácať.

15. Žalovaný tiež nepoprel, a súd vykonaným dokazovaním nepovažoval za dôvodne spochybnené, že žalovaný mesačné splátky dohodnuté v zmluve o úvere vo výške 271,39 eur neplatil riadne a včas. Podľa výpisu čerpania splátok a úhrad (čl. 23 spisu) a prehľadu žalobkyne o úhradách na zmluvu o úvere (čl. 92 spisu), ktoré žalovaný nijako nespochybnil, žalovaný riadne a včas zaplatil len prvých 6 splátok, splatných počnúc dňom 24.05.2023 a končiac 15.10.2023, keď zaplatil 6 x po 272 eur, čo predstavuje 1.632 eur. Následne do podania žaloby (13.09.2024) zaplatil ešte dňa 11.12.2023 úhradu vo výške 272 eur, dňa 10.01.2024 úhradu vo výške 268 eur, dňa 09.02.2021 úhradu 270,51 eur, dňa 11.03.2024 úhradu 271,50 eur, a dňa 14.06.2024 úhradu 119,40 eur. Spolu tak žalovaný do podania žaloby zaplatil 2.833,41 eur. Po podaní žaloby žalovaný zaplatil ešte 5 úhrad, a to dňa 13.11.2024, dňa 12.12.2024, dňa 14.01.2025 a dňa 12.03.2025 po 81,40 eur (4 x 81,40 eur = 325,60 eur) a dňa 14.04.2025 119,40 eur, spolu po podaní žaloby sumu 445 eur, ohľadne ktorej žalobkyňa zobrala žalobu späť a súd konanie zastavil. Spolu tak žalovaný zaplatil 3.278,41 eur (2.833,41 eur + 445 eur).

16. Z listiny označenej ako „Výzva na zaplattenie dlžnej sumy“ zo dňa 17.06.2024 (čl. 20 spisu) vyplýva, že týmto listom žalobkyňa oznámila žalovanému, že už dlhšie než mesiac nereaguje na výzvy na zaplattenie dlžnej sumy na zmluve o úvere, a že po pripočítaní ďalších nákladov, ktoré stále rastú, aktuálna dlžná suma predstavuje 730,66 eur a pozostáva z istiny 154,61 eur, úrokov 540,05 eur a zmluvnej pokuty 36 eur. Listom vyzvala žalovaného na zaplattenie 730,66 eur a upozornila ho, že ak túto dlžnú sumu do 15 dní od doručenia listu nezaplatí, bude požadovať okamžité jednorázové vrátenie celého úveru. Podľa poštového podacieho hárku zo dňa 19.06.2024 (čl. 20 - 21 spisu) a údajov na www.tant.posta.sk (čl. 105 spisu) list bol podaný na prepravu poštou pod č. RG274560396SK a žalovanému doručený dňa 21.06.2024.

17. Podľa obsahu listiny označenej ako „Výzva k splateniu celého úveru“ zo dňa 23.07.2024 (čl. 21 spisu), pripojeného poštového hárku (čl. 22 spisu) a údajov na F., ktoré žalovaný tiež nijako nespochybnil, listom zo dňa 23.07.2024 žalobkyňa oznámila žalovanému, že v dôsledku omeškania s úhradou záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere ho obratom vyzýva na zaplattenie celého úveru naraz, a to na zaplattenie 13.858,72 eur, najneskôr do 15 dní od doručenia listu. Podľa podacieho poštového hárku dňa 24.07.2024 list bol podaný žalobkyňou na poštu na prepravu pod č. RG274823044SK a žalovanému doručený dňa 26.07.2024.

18. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere, tzn. ku dňu 18.03.2023 (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

19. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

20. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

22. Vychádzajúc z cit. ustanovení § 52 Občianskeho zákonníka spotrebiteľská zmluva nie je osobitným zmluvným typom. Môže ňou byť ktorýkoľvek zmluvný typ upravený Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom, iným právnym predpisom alebo aj zákonom neupravená, tzn. nepomenovaná zmluva, ak sú splnené požiadavky kladené na subjekty zmluvy, tzn., ak stranami zmluvy sú dodávateľ a spotrebiteľ. Spotrebiteľskou zmluvou je teda vždy založený právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ.

23. Medzi stranami nebolo sporné, a súd nemal dôvodné pochybnosti o tom, že v prejednávanej veci zmluva o úvere má charakter zmluvy spotrebiteľskej, a že žalovaný má v právnom vzťahu založenom touto zmluvou o úvere postavenie spotrebiteľa. Tento záver bez akýchkoľvek pochybností vyplýva z celého obsahu predloženej zmluvnej dokumentácie, a to predovšetkým zo samotného označenia zmluvy o úvere ako zmluvy o „spotrebiteľskom“ úvere, označenia druhu úveru ako „spotrebiteľský“ úver, z označenia žalovaného údajmi fyzickej osoby – nepodnikateľa, a pod. Súd ďalej poukazuje na argumentáciu oboch sporových strán v spore ustanoveniami spotrebiteľského práva (cit. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách, a pod). Niet pochyb, že žalobkyňa pri poskytovaní úveru konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti.

24. Jedným z druhov spotrebiteľských zmlúv sú zmluvy o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľské úvery v čase uzavretia zmluvy o úvere upravoval špeciálny zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 18.03.2023 (ďalej už len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“). Súd zastáva názor, že úver poskytnutý žalovanému na základe spotrebiteľskej zmluvy o úvere má charakter spotrebiteľského úveru tak, ako ho definuje Zákon o spotrebiteľských úveroch, a spotrebiteľská zmluva o úvere je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch.

25. Podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

26. Podľa § 7 ods. 16 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery

a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a

b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

27. Podľa § 7 ods. 17 Zákona o spotrebiteľských úveroch vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ

a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5,
b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, 17a) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veritelia podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

28. Podľa § 7 ods. 19 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní určiť, dodržiavať a pravidelne prehodnocovať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a limit na podiel výšky celkovej zadlženosti k príjmu.

29. Podľa § 7 ods. 20 Zákona o spotrebiteľských úveroch na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky:

- a) čistý príjem spotrebiteľa,
- b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, 17a)
- c) výška splátky spotrebiteľského úveru a
- d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.

30. Podľa § 7 ods. 21 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver určiť tak, aby súčet hodnôt položiek na výpočet limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa odseku 20 písm. b) až d) neprevyšoval hodnotu položky podľa odseku 20 písm. a).

31. Podľa § 7 ods. 22 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní pri spotrebiteľskom úvere, pri ktorom nie je určená fixná úroková sadzba počas celej lehoty splatnosti spotrebiteľského úveru, zahrnúť do výpočtu ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver dopad možného navýšenia úrokovej sadzby.

32. Podľa § 7 ods. 23 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky môžu poskytnúť spotrebiteľský úver spotrebiteľovi, len ak spotrebiteľ spĺňa limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a limit na podiel výšky celkovej zadlženosti k príjmu.

33. Podľa § 7 ods. 24 Zákona o spotrebiteľských úveroch ustanovenia odsekov 19 až 23 sa nevzťahujú na

- a) spotrebiteľský úver, ktorým sa splatí jeden alebo viac existujúcich úverov poskytnutých podľa tohto zákona (ďalej len "refinancovaný úver") alebo na zmenu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej predmetom je navýšenie výšky spotrebiteľského úveru (ďalej len "navýšený úver"), ak výška poskytnutého spotrebiteľského úveru výrazne neprevyšuje súčet zostávajúcich výšok refinancovaných úverov alebo navýšených úverov,
- b) spotrebiteľský úver zabezpečený podľa osobitného predpisu, 17tb) ktorého hodnota zabezpečenia je počas celej lehoty splatnosti úveru minimálne 100% zo zostatkovej hodnoty tohto spotrebiteľského úveru.

34. Podľa § 7 ods. 31 Zákona o spotrebiteľských úveroch ustanovenia odsekov 29 a 30 sa nevzťahujú na a) spotrebiteľský úver, ktorým sa splatí jeden alebo viac refinancovaných úverov, ak výška poskytnutého spotrebiteľského úveru výrazne neprevyšuje súčet zostávajúcich výšok refinancovaných úverov a zároveň lehota splatnosti poskytnutého spotrebiteľského úveru neprevyšuje priemernú zostatkovú lehota splatnosti refinancovaných úverov, pričom táto priemerná zostatková lehota splatnosti je vypočítaná ako

vážený priemer zostatkových lehôt splatnosti refinancovaných úverov, ktoré sú vážené zostatkovými istinami jednotlivých refinancovaných úverov, alebo

b) spotrebiteľský úver poskytnutý vo forme úverového rámca s možnosťou opakovaného čerpania.

35. Podľa § 4 ods. 1 Opatrenia NBS č. 10/2017 zo dňa 14.11.2017 v znení neskorších zmien účinnom ku dňu 18.03.2023 (ďalej už len „Opatrenie NBS“) na účely § 7 ods. 24 a 31 zákona sa za výrazné prevyšovanie súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných úverov alebo navýšených úverov považuje prevyšovanie presahujúce nižšiu z týchto dvoch hodnôt:

a) suma 2000 eur,

b) suma zodpovedajúca 5 % súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných spotrebiteľských úverov alebo úverov na bývanie, alebo navýšených spotrebiteľských úverov alebo úverov na bývanie.

36. Podľa § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p),

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) a § 10 ods. 1 písm.

b) a c) alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,

e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa¹⁾ a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu, 18b)

f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia,

g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov. 18aa)

37. Podľa § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

38. Podľa cit. ust. § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ bol v prejednávanej veci pred uzavretím zmluvy o úvere alebo pred zmenou zmluvy o úvere spočívajúcou v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť schopnosť spotrebiteľa spotrebiteľský úver splácať s odbornou starostlivosťou. Žalovaný v rámci svojej obrany namietal, že žalobkyňa nepreukázala splnenie tejto povinnosti, a tvrdil, že nebol schopný úver splácať. Žalobkyňa tvrdila, že vykonala všetky potrebné predikcie a prepočty, a schopnosť žalovaného úver splácať preskúmala s odbornou starostlivosťou. A to aj napriek tomu, že išlo o tzv. refinancovaný úver, u ktorého vychádzajúc z ust. § 7 ods. 24 Zákona o spotrebiteľských úveroch zákon nevyžaduje od veriteľa rovnakú mieru starostlivosti pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa úver splácať, ako v prípade iných typov spotrebiteľských úverov, a u ktorého ust. § 7 ods. 19 až 23 Zákona o spotrebiteľských úveroch sa neuplatňujú. Preto vychádzajúc z vyššie cit. ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch a Opatrenia NBS pre posúdenie splnenia povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v prejednávanej veci bolo relevantné posúdenie, či v prejednávanej veci sa jednalo o tzv. refinancovaný úver, prípadne aj o tzv. navýšený úver, a v prípade navýšeného úveru, či sa jednalo o výrazné navýšenie úveru.

39. Podľa predloženej zmluvnej dokumentácie v prejednávanej veci išlo o úver účelovo určený sčasti na úhradu záväzkov žalovaného špecifikovaných v Prílohe č. 1 zmluvy o úvere. Podľa Prílohy č. 1

k zmluve o úvere (čl. 49 spisu) sa jednalo o 4 peňažné záväzky žalovaného zo zmlúv o spotrebiteľských úveroch vyčíslené ku dňu 17.03.2023, a to: 1. záväzok voči žalobkyni zo zmluvy o úvere č. 6907088669 zo dňa 22.07.2019 v celkovej výške 1.558 eur, 2. záväzok voči Tatra banke, a.s. zo zmluvy o úvere č. 3118828458 zo dňa 17.12.2018 vo výške 8.755 eur, 3. záväzok voči Tatra banke a.s. zo zmluvy o úvere č. 2910560102 zo dňa 01.10.2015 vo výške 723 eur, 4. záväzok voči Tatra banke a.s. zo zmluvy o úvere č. 31096038178 zo dňa 14.06.2016 vo výške 824 eur. Išlo tak o refinancovanie zostatkov úverových záväzkov žalovaného v celkovej výške 11.860 eur. Podľa výpisu z úverového registra predloženého žalobkyňou (čl. 17 - 19 spisu) žalovaný mal v čase uzavretia zmluvy o úvere v tomto úverovom registri evidovaných celkom 5 existujúcich úverov, a to 2 splátkové úvery, 1 nesplátkový a 2 splátkové kreditné karty. Jednalo sa o splátkový úver poskytnutý žalobkyňou na základe zmluvy o úvere zo dňa 27.07.2022 v celkovej výške 7.023 eur s mesačnou splátkou 130 eur a zostatkom 11.819 eur a splátkový úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere zo dňa 17.12.2018 v celkovej výške 12.400 eur s mesačnou splátkou 220 eur a zostatkom 11.470 eur. Ďalej 1 kontokorentný úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere zo dňa 01.10.2015 s úverovým rámcom 700 eur. A splátkové kreditné karty poskytnuté na základe zmluvy o úvere zo dňa 14.06.2016 s úverovým rámcom 800 eur výškou mesačnej splátky 40 eur a zostatkom 718 eur a na základe zmluvy o úvere zo dňa 22.07.2019 s úverovým rámcom 800 eur mesačnou splátkou 45 eur a zostatkom 1.135 eur. Porovnaním Prílohy č. 1 k zmluve o úvere a výpisu z úverového registra možno dospieť k záveru, že predmetný úver bol žalovanému poskytnutý na refinancovanie časti zostatku jedného splátkového úveru s mesačnou splátkou 220 eur, a to vo výške 8.755 eur, pričom zostatok podľa výpisu predstavoval 11.470 eur (zmluva zo dňa 17.12.2018), zostatku nesplátkového kontokorentného úveru s úverovým rámcom 700 eur vo výške 723 eur (zmluva zo dňa 01.10.2015), zostatku záväzku z kreditnej splátkovej karty s úverovými rámcom 800 eur s mesačnými splátkami 40 eur mesačne (zmluva zo dňa 14.06.2016), a časti zostatku záväzku z kreditnej splátkovej karty s úverovým rámcom 800 eur a splátkou 45 eur mesačne vo výške 824 eur, pričom podľa výpisu zostatok bol 1.135 eur (zmluva zo dňa 22.07.2022). Išlo teda jednak o refinancovanie časti zostatku jedného splátkového úveru (rozdiel bol 2.715 eur) a časti zostatku záväzku z jednej kreditnej karty (rozdiel bol 311 eur), a zostatkov zvyšných 2 úverových záväzkov. A keďže celková výška úveru poskytnutá žalovanému predstavovala 13.860 eur, išlo nepochybne aj o navýšenie existujúcich úverových záväzkov o 2.000 eur (13.860 eur – 11.860 eur), teda o refinancovaný, a zároveň navýšený úver, v zmysle cit. § 7 ods. 24 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Preto súd neprisvedčil zástupcovi žalobkyne, že sa jedná iba o refinancovaný úver.

40. Podľa cit. § 4 ods. 1 Opatrenia NBS za výrazné prevyšovanie súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných úverov alebo navýšených úverov na účely ust. § 7 ods. 24 a 31 Zákona o spotrebiteľských úveroch sa považovalo prevyšovanie presahujúce nižšiu z týchto dvoch hodnôt, a to sumu 2.000 eur alebo sumu zodpovedajúcu 5% súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných spotrebiteľských úverov alebo navýšených spotrebiteľských úverov. V prejednávanej veci 5 % zo sumy zostatkov refinancovaných spotrebiteľských úverov, teda zo sumy 11.860 eur, predstavovalo 593 eur. Navýšenie spotrebiteľského úveru zo sumy 11.860 eur na sumu 13.860 eur je navýšením o 2.000 eur, čomu zodpovedá 14,4 %, čo výrazne prevyšuje zákonom tolerovaný limit 5% zo zostatkov refinancovaných úverov. Preto súd mal za to, že v prejednávanej veci sa jednalo o výrazné prevýšenie súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných úverov v zmysle cit. § 7 ods. 24 Zákona o spotrebiteľských úveroch, a na predmetný úver sa vzťahovala povinnosť žalobkyne ako veriteľa overiť schopnosť žalovaného úver splácať s odbornou starostlivosťou, vrátane povinnosti dodržania aj citovaných ustanovení § 7 ods. 19 až 23 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Teda, vrátane dodržania všetkých zákonných limitov pre ukazovateľ schopnosti žalovaného úver splácať podľa § 7 ods. 19 až 23 tohto zákona. Bolo preto na žalobkyni, aby splnenie svojich povinností ako veriteľa v prejednávanej veci súdu hodnoverne preukázala (§ 7 ods. 16 písm. b) Zákon o spotrebiteľských úveroch). Podľa citovanej § 7 ods. 20 Zákona o spotrebiteľských úveroch odborná starostlivosť predpokladala zistenie a) čistého príjmu žalovaného, b) nákladov na zabezpečenie jeho základných životných potrieb a potrieb osôb, voči ktorým mal vyživovaciu povinnosť, c) výšku splátky spotrebiteľského úveru a d) výšku peňažných záväzkov znižujúcich jeho príjem. Podľa judikatúry odborná starostlivosť predpokladala nie len riadne a úplné zistenie týchto údajov od spotrebiteľa, ale aj ich overenie. Tiež riadne zistenie a preverenie výšky peňažných záväzkov spotrebiteľa znižujúcich jeho príjem. Bez zistenia a preverenia celkových čistých príjmov a celkových výdavkov (nákladov na zabezpečenie životných potrieb a peňažných záväzkov) spotrebiteľa a ich porovnania veriteľ logicky nemal možnosť posúdiť schopnosť spotrebiteľa spotrebiteľský úver splácať, a ani zistiť, či spotrebiteľ neprekračuje limity pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľský úver splácať stanovené v § 7 ods. 19 a 23 Zákona o spotrebiteľských úveroch (porovnaj

napr. rozsudok Nejvyššího soudu ČR sp.zn 33 Cdo 2178/2018 z 25.07.2018, rozsudok Krajského soudu v Prešove sp.zn 10CoCsp 6/2022 zo dňa 31.03.2022, rozsudok Krajského soudu v Prešove, napr. sp. zn. 17CoCsp 54/2021 – 202 zo dňa 26.04.2022 a pod.).

41. Pokiaľ ide o čistý príjem žalovaného, žalobkyňa tvrdila, že pri skúmaní schopnosti žalovaného úver splácať vychádzala z výšky čistého príjmu žalovaného 950 eur mesačne, ktorého platiteľom bola spoločnosť Whirlpool Slovakia spol. s.r.o., pričom túto výšku mala overenú výplatnými páskami žalovaného za tri mesiace predchádzajúce uzavretiu zmluvy o úvere a sociálnou poisťovňou. Žalovaný namietal, že z výplatných pások, ktoré žalobkyňa mala k dispozícii a ktoré súdu predložila, je zrejmé, že jeho čistý mesačný príjem nebol 950 eur mesačne, ale iba 907,02 eur mesačne. Z výplatných pások žalovaného za tri mesiace predchádzajúce uzatvoreniu zmluvy o úvere 12/2022, 1/2023 a 2/2023 (čl. 46 – 48 spisu) a výsledku dopytu do Sociálnej poisťovne zo dňa 17.03.2023 (čl. 50 spisu), predložených žalobkyňou súdu vyplýva, že žalovaná mala pred uzavretím zmluvy o úvere preverené, že žalovaný bol od 09/2013 zamestnaný v spoločnosti Whirlpool Slovakia spol. s r.o., Hlavná 5039/1A, Poprad, a že mala k dispozícii výplatné pásky žalovaného za tri mesiace bezprostredne predchádzajúce uzavretiu zmluvy o úvere. Podľa týchto výplatných pások však priemerný čistý mesačný príjem žalovaného predstavoval 907 eur mesačne, nie 950 eur mesačne ($923,34 \text{ eur} + 948,38 \text{ eur} + 849,38 \text{ eur} : 3 = 907,03 \text{ eur}$). Takýto čistý priemerný príjem žalovaného neodporoval výsledku dopytu žalobkyne v Sociálnej poisťovni, podľa ktorého žalovaný mal priemerný vymeriavací základ za posledné 4 mesiace aspoň 1.228 eur. Žalobkyňa tak nepreukázala, že by ňou tvrdený mesačný čistý príjem žalovaného 950 eur, z ktorého podľa jej tvrdenia pri skúmaní bonity žalovaného vychádzala, bol výsledkom riadneho zistenia aritmetického priemeru čistých skutočných príjmov žalovaného za tri kalendárne mesiace bezprostredne predchádzajúce posúdeniu jeho schopnosti úver splácať (§ 2 ods. 4 Opatrenia NBS). Žalobkyňa napriek tomu, že mala k dispozícii výplatné pásky žalovaného za toto rozhodné obdobie, z ktorých podľa jej tvrdenia aj vychádzala, vychádzala z celkového mesačného príjmu, ktorý nezodpovedal zadováženým podkladom o príjme žalovaného. Takýto postup preto nemožno hodnotiť ako postup s odbornou starostlivosťou.

42. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že mala preverené, že žalovaný v čase uzatvárania zmluvy o úvere nemal žiadnu vyživovaciu povinnosť k nezaopatreným deťom, a preto do výpočtu nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb v zmysle cit. ust. § 7 ods. 20 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch zobrala iba životné minimum na jednu plnoletú osobu stanovené zákonom č. 601/2003 Z. z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 18.03.2023 (ďalej už len „Zákon o životnom minime“) vo výške 234,42 eur mesačne. Žalovaný tvrdil, že v čase uzatvárania zmluvy o úvere mal vyživovaciu povinnosť k jednému nezaopatrenému dieťaťu, a to k E. B., nar. XX.XX.XXXX, a žalobkyňa zrejme túto informáciu prepočula. Poukazoval na údaj o daňovom bonuse na jedno dieťa, ktorý sa nachádzal na výplatných páskach, na základe ktorých žalobkyňa posudzovala jeho schopnosť úver splácať. Skutočnosť, že žalovaný skutočne mal v čase uzatvárania zmluvy o úvere jedno nezaopatrené dieťa, mal. E. B., nar. XX.XX.XXXX, nepochybne vyplýva z lustrácií v Registri obyvateľov SR nachádzajúcich sa v spise (čl. 54 a čl. 68 spisu). Táto skutočnosť však pri venovaní dostatočnej odbornej starostlivosti výplatným páskam žalovaného musela, resp. mala byť, žalobkyňi známa, nakoľko tak, ako to tvrdil žalovaný, všetky výplatné pásky obsahujú údaj o bonuse na jedno dieťa (70 eur výplatná páska za 12/2022 a 140 eur výplatné pásky za 2/2023 a 3/2023). Možno teda konštatovať, že žalobkyňa nevenovala dostatočnú odbornú starostlivosť ani údajom o celkových rodinných pomeroch žalovaného, keď pri nákladoch na zabezpečenie základných životných potrieb v zmysle cit. § 7 ods. 20 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch zohľadnila len životné minimum na žalovaného vo výške 234,42 eur, a nie aj na jedno nezaopatrené dieťa, a tieto náklady tak zohľadnila iba vo výške 234,42 eur mesačne, namiesto 341,45 eur mesačne ($234,42 \text{ eur} + 107,03 \text{ eur} = 341,45 \text{ eur}$). Navyše, podľa § 2 ods. 5 Opatrenia NBS celkovou výškou nákladov v zmysle § 7 ods. 20 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch sa rozumela výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým mal vyživovaciu povinnosť, zvýšená o 40 % rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa a osôb, voči ktorým mal vyživovaciu povinnosť. Preto pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že hodnotu nákladov zvýšila len o 20 %, a to zo sumy životného minima na žalovaného, t. j. o 20 % zo sumy 234,42 eur, teda o 46,90 eur (spolu na 281,32 eur), takýto postup nemožno považovať za správny, zodpovedajúci platnej právnej úprave v rozhodnom čase. Žalobkyňa pri zachovaní odbornej starostlivosti mala celkové náklady podľa § 7 ods. 20 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch zohľadniť vo výške 341,45 eur zvýšenej o 226,20 eur, t. j. vo výške celkom

567,65 eur, nie 281,32 eur (907 eur – 341,45 eur = 565,55 eur, + 40 % zo sumy 565,55 eur, čo je 226,20 eur).

43. Následne tak len pri porovnaní príjmu žalovaného 907 eur mesačne, nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb jeho a jedného nezaopatreného dieťaťa vo výške 567,65 eur, a výške splátky predmetného úveru 271,39 eur mesačne (§ 7 ods. 20 písm. c) Zákona o spotrebiteľských úveroch) rozdiel medzi celkovým príjmom žalovaného a nákladmi podľa § 7 ods. 20 písm. b) a c) Zákona o spotrebiteľských úveroch predstavoval 67,96 eur. Žalobkyňa pritom tvrdila, že splátky úverov poskytnutých len ňou žalovanému, znižujúce jeho príjem podľa § 7 ods. 20 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch, nezahrnuté do konsolidácie, predstavovali 174,90 eur mesačne, a splátky úveroch od iných inštitúcií, nezahrnuté do konsolidácie 319 eur mesačne. Podľa vyššie uvedených výsledkov dokazovania išlo o nerefincovaný úver poskytnutý žalobkyňou na základe zmluvy o úvere zo dňa 22.07.2022 so zostatkom 11.819 eur a mesačnou splátkou 130 eur. Tento úver je predmetom súdneho sporu vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 23Csp 9/2025. Ďalej nerefincovaný úver poskytnutý žalobkyňou formou kreditnej splátkovej karty na základe zmluvy zo dňa 22.07.2019 so zostatkom 1.135 eur a splátkou 45 eur mesačne, ktorý je predmetom súdneho konania sp. zn. 22Csp 1/2025. Ďalej podľa výsledkov dokazovania splátkový úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere zo dňa 17.12.2018 so splátkou 220 mesačne nebol refinancovaný v celej výške zostatku 11.819 eur, ale len vo výške 8.775 eur, a tiež úver z kreditnej karty zo dňa 22.07.2019 s mesačnou splátkou 45 eur z celého zostatku 1.135 eur iba vo výške 824 eur. Navyše, žalovaný tiež tvrdil, že v tom čase mal ďalší úver od spoločnosti Ahoj a. s. vo výške 7.000 eur. Podľa výpisu z úverového registra len v období február a marec 2023 bolo odmietnutých 7 žiadostí žalovaného s úver.

44. Za danej dôkaznej situácie súd prijal záver, že žalobkyňa nepreukázala, že pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere postupovala v prejednávanej veci s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti žalovaného spotrebiteľský úver splácať. Naopak, výsledky dokazovania nasvedčujú záveru, že žalobkyňa údajom o príjme a výdavkoch žalovaného nevenovala dostatočnú pozornosť, a napriek podkladom, z ktorých vyplývali niektoré skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie schopnosti žalovaného úver splácať, postupovala povrchno, bez profesionálneho prístupu. Súd zdôrazňuje, že pre účely posúdenia splnenia povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch nebolo relevantné, aká bola reálna rodinná, finančná a majetková situácia žalovaného v čase pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ale predovšetkým akým spôsobom žalobkyňa ako profesionálny veriteľ v prejednávanej veci pristúpila k zisťovaniu a hodnoteniu bonity žalovaného ako žiadateľa o spotrebiteľský úver. Žalobkyňa, na ktorej bolo dôkazné bremeno, tak hodnoverne nepreukázala, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere spĺňal maximálny zákonný limit pre ukazovateľ schopnosti splácať úver stanovený cit. ust. § 7 ods. 21 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobkyňa nepreukázala, že súčet hodnôt položiek na výpočet limitu pre ukazovateľ schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver podľa odseku 20 písm. b) až d) Zákona o spotrebiteľských úveroch neprevyšoval hodnotu položky podľa odseku 20 písm. a) tohto zákona. Porušenie povinnosti žalobkyne ako veriteľa stanovených vyššie cit. právnou úpravou Zákona o spotrebiteľských úveroch skúmať bonitu žalovaného s odbornou starostlivosťou má podľa cit. ust. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch vždy za následok sankciu v podobe straty oprávnenia požadovať na žalovanom jednorazové splatenie celého spotrebiteľského úveru. Preto aj právne úkony vo veci predčasného zosplatnenia celého spotrebiteľského úveru učené žalobkyňou podľa ust. § 565 a 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nemožno pre ich rozpor so zákonom považovať za platné (§ 39 Občianskeho zákonníka). Porušenie tejto povinnosti žalobkyňou ako veriteľom má podľa cit. ust. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch za následok aj ďalšiu sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru poskytnutého žalovanému, a to z dôvodu, že sa jednalo o hrubé porušenie tejto povinnosti veriteľa. Podľa cit. ust. § 11 ods. 2 posledná veta Zákona o spotrebiteľských úveroch za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa totiž považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42, teda aj ust. § 7 ods. 21, ktorý stanovuje maximálny povinný limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa úver splácať.

45. Vzhľadom na záver o bezpoplatkovosti a bezúročnosti spotrebiteľského úveru a strate oprávnenia žalobkyne ako veriteľa vyžadovať od žalovaného jednorazové zaplatenie celého úveru naraz súd mal za to, že žalobkyňi prislúcha iba nárok na zaplatenie omeškaných splátok istiny úveru. V čase rozhodovania súdu (15.07.2025) bolo splatných celkom 27 mesačných splátok. Žalovaný namiesto 7.327,53 eur (27 x 271,39 eur = 7.327,53 eur) zaplatil len 3.278,41 eur. Preto súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť

žalobkyni 4.049,12 eur (7.327,53 eur – 3.278,41 eur = 4.049,12 eur) a žalobu v prevyšujúcej časti istiny a zmluvných úrokov ako nedôvodnú zamietol.

46. Vo vzťahu k ďalším námietkam žalovaného súd dodáva, že predčasnému zosplatneniu úveru listami zo dňa 23.07.2024 súd nemohol v zmysle ust. § 37 Občianskeho zákonníka priznať právne účinky aj pre jeho neurčitosť, a to pre absenciu vymedzenia konkrétnej splátky, pre ktorú žalobkyňa pristúpila k predčasnému zosplatneniu celého úveru. K tomu súd nižšie uvádza:

47. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

48. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

49. V prejednávanej veci žalobkyňa preukázala, že listom zo dňa 17.06.2024 doručeným žalovanému dňa 21.06.2024 upozornila žalovaného na aktuálny dlh titulom zmluvy o úvere vo výške 730,66 eur, z toho titulom nezaplatenej istiny úveru 154,61 eur, úrokov 540,05 eur a zmluvnej pokuty 36 eur, vyzvala žalovaného na zaplatenie dlhu do 15 dní od doručenia listu, a upozornila ho, že ak v stanovenej lehote nedôjde k jeho úhrade, je oprávnená celý úver predčasne zosplatniť. Žalobkyňa ďalej tiež preukázala, že následne listom zo dňa 23.07.2024 doručeným žalovanému dňa 26.07.2024, žalovanému oznámila, že v dôsledku omeškania s úhradou záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere ho obratom vyzýva na zaplatenie celého úveru naraz, a to na zaplatenie sumy 13.858,72 eur, najneskôr do 15 dní od doručenia listu. Je treba však prisvedčiť žalovanému, že ani jeden z týchto listov neobsahuje konkretizáciu splátky, ktorej nezaplatenie bolo určujúce pre využitie oprávnenia žalobkyne ako veriteľa predčasne zosplatniť celý úver, a pre ktorú žalobkyňa aj celý úver predčasne zosplatnila. Preto súd predčasnému zosplatneniu úveru nemohol priznať právne účinky aj z dôvodu neplatnosti uvedených právnych úkonov žalobkyne pre ich neurčitosť v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka.

50. Podľa judikatúry súdov vyšších autorít totiž ak Občiansky zákonník v cit ust. § 53 ods. 9 hovorí o možnosti uplatnenia práva podľa cit. § 565 Občianskeho zákonníka najskôr v lehote po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, musí byť vždy zrejmé, o ktorú konkrétnu splátku sa jedná. Len v takomto prípade je možné posúdiť, či bola dodržaná zákonom stanovená lehota troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľom. Podľa cit. § 565 Občianskeho zákonníka vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru je právom (nie povinnosťou) veriteľa („môže veriteľ žiadať“). Veriteľ tak môže učiniť pre ktorúkoľvek omeškanú splátku, a to aj jedinou omeškanú splátku (samozrejme za splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok). Závažný dôsledok, ktorý tak môže veriteľ dosiahnuť pre nezaplatenie čo i len jednej splátky, podmieňuje nutnosť náležitého zafinovania tej konkrétnej splátky, od ktorej včasného nesplnenia sa zosplatnenie celého úveru má odvíjať. Zafinovanie konkrétnej splátky je dôležité tiež z dôvodu, že účelom ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je o. i. aj poskytnutie možnosti spotrebiteľovi odvrátiť dôsledok vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru zaplatením splátky, pre ktorú k takémuto mimoriadnemu úkonu zo strany veriteľa môže dôjsť. A tiež aj z hľadiska časovej limitácie možnosti využitia oprávnenia veriteľa podľa cit. § 565 Občianskeho zákonníka do splatnosti najbližšej splátky. Veriteľ si totiž má právo vybrať, pre nezaplatenie ktorej splátky bude požadovať úhradu celého úveru. Tento výber je však spojený s povinnosťou dodržať zákonnú lehotu uvedenú v § 565 Občianskeho zákonníka. Napokon, vymedzenie nesplnenej splátky je významné tiež vo vzťahu k plynutiu premlčacej doby podľa § 103 Občianskeho zákonníka (porovnaj napr. uznesenie NS SR zo dňa 24.01.2024 sp. zn. 7Cdo 268/2022 publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR R 29/2023). Z uvedených dôvodov podľa ustálenej judikatúry ak upozornenie veriteľa podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nevymedzuje konkrétnu splátku, ktorej nezaplatenie je určujúce pre využitie oprávnenia zosplatniť úver, nie je možný iný záver, než konštatovanie neplatnosti daného právneho úkonu pre jeho neurčitosť. Obdobne je to potrebné aplikovať aj na nadväzujúci právny úkon, a to na samotné uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia zákonom určených podmienok. Ako je to napr. aj v prejednávanej veci, kedy listy zo dňa 17.06.2024 a 23.07.2024 konkrétnu splátku nevymedzujú, a tvrdenia žalobkyne

v priebehu konania sú rozporné, keď v žalobe zástupca žalobkyne uviedol, že k zosplatneniu celého úveru uvedenými listami žalobkyňa pristúpila pre omeškanie žalovaného so splátkou splatnou dňa 15.04.2024, pričom vo vyjadrení k odporu žalovaného zo dňa 09.12.2024 uviedol, že k okamihu predčasného zosplatnenia úveru žalovaný bol v omeškaní viac ako 3 mesiace so splátkou splatnou dňa 15.03.2024. Právne úkony nekonkretizujúce splátku sú tak nedostatočne určité a sankcionované neplatosťou podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

51. Na podporu tohto právneho záveru súd dáva do pozornosti napr. závery konštatované NS SR v uznesení sp. zn. 5Cdo 2/2023 zo dňa 25.01.2024, na ktoré poukazoval v rámci obrany aj žalovaný: „...14.2...V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh...“. Ďalej tiež napr. závery vyslovené NS SR v uznesení sp. zn. 5Cdo 197/2022 zo dňa 26.06.2024 : „...12.2... V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh. 12.3. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatnený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený“. Tiež uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 15/2023 zo dňa 25.09.2024, podľa ktorého: „...19...Neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka malo za následok neplatnosť zosplatnenia úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky zo 14. decembra 2020 uzavretej medzi právnou predchodkyňou žalobkyne Slovenskou sporiteľnou a. s. ako postupcom a žalobkyňou ako postupníkom v zmysle § 39 v spojení s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na tretiu osobu v zmysle § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách, v dôsledku čoho odvolací súd správne skonštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore“ (porovnaj tiež ďalej napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20CoCsp 25/2024 zo dňa 29.05.2025, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co Csp 14/2024 zo dňa 27.02.2025, a pod.. Tu súd len dodáva, že rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo 123/2022 zo dňa 30.01.2024 síce túto otázku rieši odlišne, v kontexte vyššie uvedených rozhodnutí NS SR však ide o ojedinelé rozhodnutie, na ktoré nenadväzujú žiadne ďalšie rozhodnutia NS SR. Preto súd mal za to, že v tejto otázke možno hovoriť o ustálenej praxi najvyšších súdnych autorít.

52. Súd prisvedčil tiež žalovanému, že dojednanie o výške úrokov 17,88 % ročne je potrebné považovať za neprimerané a odporujúce dobrým mravom, nakoľko táto podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní obdobných úverov alebo pôžičiek. Pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou nad 5 rokov v marci 2023 (t. j. v čase uzavretia zmluvy o úvere) priemerná úroková sadzba poskytovaná bankami činila úrok 4,51 % p. a.. Z uvedeného je zrejme, že sadzba úroku dohodnutá v zmluve o úvere v danom prípade viac ako štvornásobne prevyšuje priemernú mieru úrokov poskytovaných v rozhodnom období bankami. Podľa napr. rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn.2Csp Co 35/2023 zo dňa 23.04.2024: „...18. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ust. § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy...19.... Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Uvedený názor bol vyslovený aj v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.06.2022, sp. zn. 8CoCsp/20/2022. 20.Úrok z úveru vo výške odporujúcej dobrým mravom, s ktorým zákon spája absolútnu neplatnosť (§ 39 Občianskeho zákonníka), nemožno obhajovať ani princípom zmluvnej slobody, a toto konanie možno jednoznačne považovať za úmyselné porušenie Občianskeho zákonníka, ako aj ZoSÚ.“ (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 20CoCsp/31/2023). K argumentácii žalobkyne spočívajúcej v neprekročení prípustnej výšky maximálnej odplaty za predmetný úver súd

poukazuje na záver Krajského súdu v Prešove konštatovaný v uvedenom rozhodnutí, a to : „...25. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na spomínané rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20CoCsp/31/2023, v rámci ktorého sa odvolací súd zaoberal prípustnou výškou odplaty, ktorá je obvykle požadovaná na finančnom trhu. V závere rozhodnutia uviedol, že „v prípade, aj keď zmluvný údaj o odplate neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch podľa ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, a je v súlade so zákonom stanovenou maximálnou výškou odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa § 1a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995, avšak ak jeden zo vstupných údajov pre výpočet odplaty, a to úrok, je v rozpore so zákonom a dobrými mravmi, nemôže byť takýto neplatný údaj zhojený uvedenou odplatom a preto súd nemôže priznať úroky z úveru z úrokovej sadzby, ktorá je neplatná. Je potrebné rozlišovať medzi inštitútom úrokovej sadzby a inštitútom RPMN. Odplata je širší pojem ako úrok z úveru. Tento zahŕňa aj poplatky a obdobie splácania. Žiaden zákon neobmedzil súdy, aby korigovali neprímerane vysoké úroky, ktoré sú síce zložkou pre výpočet RPMN, no nie sú vyňaté z posudzovania dodržiavania imperatívu dobrých mravov zo strany súdu.“ Preto žalobkyni aj z tohto dôvodu nemohol požadované zmluvné úroky priznať.

53. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

54. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

55. Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v účinnom od 01.02.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

56. Žalobkyňa žalobou požadovala na žalovanom zaplatenie aj úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo súm nevrátenej predčasne zosplatnenej istiny úveru 12.586,30 eur, úrokov 779,42 eur, a úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 13 031,30 eur od 8.8.2024 do 13.11.2024, úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 12 949,90 eur od 14.11.2024 do 12.12.2024, úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 12 868,50 eur od 13.12.2024 do 14.01.2025, úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 12 787,10 eur od 15.01.2025 do 12.03.2025, úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 12 705,70 eur od 13.03.2025 do 14.04.2025, úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 12 586,30 eur od 15.04.2025 do zaplatenia. Nakoľko podľa záverov súdu úver nebol právne účinne predčasne zosplatnený, žalobkyňa má nárok iba na omeškané splátky úverovej istiny, a žalobkyňa sa nedomáhala úrokov z omeškania z jednotlivých omeškaných splátok, súd rešpektujúc ust. § 216 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd nemôže prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhali, žalobkyni priznal úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti poslednej omeškanej splátky splatnej dňa 15.07.2025, a to vo výške požadovanej žalobkyňou, ktorá zodpovedá zákonným úrokom v zmysle cit. právnej úpravy. Žalobu v prevyšujúcej časti aj ohľadne úrokov z omeškania súd zamietol.

57. V zmysle § 232 Civilného sporového poriadku súd povolil žalovanému vykonať uložené peňažné plnenie v mesačných splátkach vo výške 100 eur, a to tak, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Súd mal preukázané, že žalovaný je slobodný, má jednu vyživovaciu povinnosť k mal. dieťaťu, na ktoré prispieva sumou 100 eur mesačne. Býva u rodičov, ktorým prispieva na spoločnú domácnosť mesačne sumou 200 eur. Jeho príjem v spoločnosti Whirpool Slovakia spol. s r.o. je cca 900 eur mesačne. Spláca 4 úvery, 3 poskytnuté žalobkyňou v mesačnej výške spolu 220 eur, a v rámci exekúcie úver od spoločnosti Ahoj a. s. vo výške 82 eur.

58. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

59. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov právo.

60. Podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak strana zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

61. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

62. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

63. Súd konanie sčasti, a to o zaplatenie 445 eur s prísl., zastavil pre správanie žalovaného, ktorý po podaní žaloby túto sumu žalobkyni zaplatil. Preto v tejto časti žalobkyni, ktorá zastavenie konania procesne nezavinila, prislúcha voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. Vo zvyšnej časti boli strany úspešné pomerne. Pomer celkového úspechu žalobkyne (vrátane čiastočného zastavenia konania), ktorej súd priznal nárok na zaplatenie istiny 4.049,12 eur, a žalovaného predstavuje 34,5% : 65,5 % (13.031,80 eur : 4.049,12 + 445 eur). Po odpočítaní neúspechu žalovaného tak žalovanému prislúcha náhrada trov konania vo rozsahu 31% trov (65,5 % - 34,5 %). O výške tejto náhrady podľa cit. právnej úpravy rozhodne do 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdny úradník tunajšieho súdu.

Poučenie:

Proti výrokom I. – IV. toho rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Poprad na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).